

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7223/2556

นายเกษม หงษ์สุธร โจทก์ นายอรรถกิจ ปัทมศิริกุล กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 358, ป.พ.พ. มาตรา 1012

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 1 แจ้งความแก่เจ้าพนักงานตำรวจว่า โฉนดที่ดินที่ตนเองมีกรรมสิทธิ์ร่วมกับโจทก์ได้สูญหายไป แล้วนำสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน ทำให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยที่ 1 นั้น แม้ข้อความที่จำเลยที่ 1 แจ้งจะเป็นความเท็จ เพราะความจริงโฉนดที่ดินอยู่ที่โจทก์ ก็เป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 กระทำต่อเจ้าพนักงาน มิได้กล่าวพาดพิงไปถึงโจทก์ อันจะถือว่าโจทก์ได้รับความเสียหายโดยตรง สิทธิของโจทก์หากจะมีเป็นอย่างไรในที่ดินแปลงนั้นในฐานะหุ้นส่วนกับจำเลยที่ 1 ก็คงมีอยู่ตามเดิมมิได้ถูกกระทบกระเทือนเนื่องจากการกระทำของจำเลยที่ 1 เพราะโจทก์ยังคงมีสิทธิเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินในฐานะหุ้นส่วนและมีสิทธิว่ากล่าวแก่จำเลยที่ 1 ในฐานะหุ้นส่วนได้เช่นเดิม โจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานแจ้งความเท็จและแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ จำเลยที่ 1 ฎีกาโดยยกคำฟ้องของโจทก์ขึ้นกล่าวเพียงว่า โจทก์ฟ้องว่าโจทก์เป็นหุ้นส่วนกับจำเลยที่ 1 ร่วมกันซื้อที่ดินพิพาท หลังจากนั้นก็กล่าวอ้างถึง ป.พ.พ. มาตรา 1012 และ มาตรา 1363 และทางนำสืบของโจทก์เท่านั้น โดยมีได้ฎีกาคัดค้านว่า ฟ้องโจทก์ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 อย่างไรฎีกาของจำเลยที่ 1 จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ฟ้องโจทก์บรรยายการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียหายและฐานร่วมกันยกยอกรรมกันมาในข้อเดียวกันคือ ข้อ ค. โดยมีได้บรรยายฟ้องแยกแยะการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ให้ปรากฏชัดแจ้งพอที่จะเห็นได้ว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามฟ้องข้อ ค. ในแต่ละข้อหาเป็นแต่ละกรรมแยกต่างหากจากกัน ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำให้เสียหายและฐานยกยอกรรมเป็นสองกรรมเกินจากที่กล่าวในฟ้องหาได้ไม่ ขัดต่อ ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่งที่ศาลล่างพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 เป็นสองกรรมจึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 137, 267, 352, 358 และให้จำเลยที่ 1 ชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน 145,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 267, 352 (ที่ถูกลบ 352 วรรคแรก), 358 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 91 ฐานแจ้งความเท็จ จำคุก 1 เดือน ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ จำคุก 2 เดือน ฐานยกยอก จำคุก 1 เดือน ฐานทำให้เสียทรัพย์ จำคุก 1 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 เป็นเวลา 5 เดือน และให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ราคาทรัพย์จำนวน 72,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท ยกฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 ข้อหาและคำขออื่น นอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และฐานยกยอก ให้ปรับกระหนาบละ 2,000 บาท อีกสถานหนึ่ง รวมปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี และคุ้มครองประพฤติดังจำเลยที่ 1 โดยให้จำเลยที่ 1 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 เดือนต่อครั้ง เป็นเวลา 1 ปี กับให้จำเลยที่ 1 ทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยที่ 1 เห็นสมควรมีกำหนด 10 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายในความผิดฐานแจ้งความเท็จและแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการหรือไม่ เห็นว่าตามรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานและคำขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน (สูญหาย) จำเลยที่ 1 มอบอำนาจให้นางสาวกัญญาพัชร แจ้งความว่าโฉนดที่ดินเลขที่ 9165 ตำบลหายยา อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ สูญหายไป และขอออกใบแทนโฉนดที่ดินดังกล่าว ดังนี้ การที่จำเลยที่ 1 แจ้งความแก่เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงใหม่ว่า โฉนดที่ดินเลขที่ 9165 ตำบลหายยา อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ได้สูญหายไป แล้วนำสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดินทำให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยที่ 1 แม้ข้อความที่จำเลยที่ 1 แจ้งจะเป็นความเท็จเพราะความจริงโฉนดที่ดินอยู่ที่โจทก์ การกระทำของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวก็เป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 กระทำต่อเจ้าพนักงาน มิได้กล่าวพาดพิงไปถึงโจทก์ อันจะถือว่าโจทก์ได้รับความเสียหายโดยตรง หลักฐานในใบแทนโฉนดที่ดินที่เจ้าพนักงานที่ดินออกให้แก่จำเลยที่ 1 คงมีรายการสาระสำคัญเช่นเดียวกับโฉนดที่ดินที่ถูกยกเลิกไป สิทธิของโจทก์หากจะมีพึงเป็นอย่างไรในที่ดินแปลงนั้นในฐานะหุ้นส่วนกับจำเลยที่ 1 ก็คงมีอยู่ตามเดิมมิได้ถูกระทบกระเทือนเนื่องจากการกระทำของจำเลยที่ 1 เพราะโจทก์ยังคงมีสิทธิเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินในฐานะหุ้นส่วนและมีสิทธิว่ากล่าวเอาแก่จำเลยที่ 1 ในฐานะหุ้นส่วนได้เช่นเดิม โจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานแจ้งความเท็จและแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ศาลชั้นต้นรับเฉพาะฎีกาที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายนั้น เห็นว่าฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 การที่จำเลยที่ 1 รื้อถอนบ้านไม้เลขที่ 156/1 และนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนไปเป็นค่าแรงในการรื้อถอนนั้นเพราะจำเลยที่ 1 เชื่อโดยสุจริตว่าจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท จำเลยที่ 1 จึงไม่มีเจตนาทุจริต และการที่จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินพิพาทเป็นการจัดการตามสิทธิที่จำเลยที่ 1 พึงมีในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมไม่ถือเป็นการขัดต่อสิทธิโจทก์ที่มีในที่ดิน

พิพาท เมื่อจำเลยที่ 1 พัฒนาที่ดินพิพาทยอมทำให้ที่ดินมีราคาสูงขึ้น สิ่งปลูกสร้างที่จำเลยที่ 1 สร้างในที่ดินพิพาทยอมตกเป็นส่วนควบกับที่ดิน โจทก์ยอมมีสิทธิในที่ดินพิพาทและอาคารหลังใหม่ด้วย จึงเป็นการกระทำโดยสุจริต ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ และไม่ทำให้โจทก์เป็นผู้เสียหายในทางอาญา โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น ในการวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว ศาลฎีกาต้องย้อนไปวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 แต่ผู้เดียวหรือไม่ จำเลยที่ 1 มีเจตนาทุจริตหรือไม่ และจำเลยที่ 1 ในฐานะเจ้าของรวมมีสิทธิรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างในที่ดินพิพาทและนำไปขายให้แก่ผู้อื่นหรือไม่ ซึ่งเป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 5 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายที่จำเลยที่ 1 ยกขึ้นอ้าง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานยักยอกและฐานทำให้เสียทรัพย์กระหนาบ 1 เดือน ซึ่งโทษจำคุกไม่เกินสองปี และศาลอุทธรณ์ภาค 5 ยังคงลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่ให้ลงโทษปรับกระหนาบ 4,000 บาทด้วย ซึ่งเป็นการลงโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทและรอการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ไว้ แม้จะเป็นการพิพากษาแก้ไขมาก แต่ก็ไม่ได้เพิ่มเติมโทษจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ว่า ฟ้องของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น จำเลยที่ 1 ฎีกาโดยยกคำฟ้องของโจทก์ขึ้นกล่าวเพียงว่า โจทก์ฟ้องว่าโจทก์เป็นหุ้นส่วนกับจำเลยที่ 1 ร่วมกันซื้อที่ดินพิพาท หลังจากนั้นฎีกาของจำเลยที่ 1 ก็กล่าวอ้างถึงประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1012 และมาตรา 1363 และทางนำสืบของโจทก์เท่านั้น โดยจำเลยที่ 1 ไม่ได้ฎีกาคัดค้านว่าฟ้องของโจทก์ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 อย่างไร ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 1 เฉพาะที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าเป็นปัญหาของกฎหมาย จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง ฟ้องโจทก์บรรยายการทำความผิดของจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์และฐานร่วมกันยักยอก รวมกันมาในข้อเดียวกันคือข้อ ค. โดยการกระทำที่บรรยายฟ้องในข้อดังกล่าว โจทก์มิได้บรรยายฟ้องแยกแยะการทำความผิดของจำเลยที่ 1 ให้ปรากฏชัดแจ้งพอที่จะเห็นได้ว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามฟ้องข้อ ค. ในแต่ละข้อหาเป็นแต่ละกรรมแยกต่างหากจากกัน ดังนี้ ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และฐานยักยอกเป็นสองกรรมเกินจากที่ได้กล่าวในฟ้องหาได้ไม่ เพราะเป็นการขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และฐานยักยอกเป็นสองกรรมจึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยในความผิดฐานยักยอกและฐานทำให้เสียทรัพย์ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งแต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 เดือน และปรับ 2,000 บาท นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

แรงรณ ปรีพนธ์พจนพิสุทธิ · ปดาร์ณิ ลัดพลี · สรรทศน์ เอี่ยมวรชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7223/2556>